

Tilgivelsens dobbelte gave

De fleste af os har prøvet at blive tilgivet. Vi ved, hvor godt det er, når man får tilgivet noget, der har plaget én. Et fejltrin, en løgn, et hidsigt ord. Det er som at komme op over vandoverfladen, når man hører ordene ”jeg tilgiver dig”, og når man kan se i den andens øjne, at det virkelig gælder.

Tilgivelsen giver os nyt liv, der hvor vi tror, at alt er tabt. Der, hvor vi tror, at vi ikke længere er værdige til kærlighed, er tilgivelsen den største kærlighedserklæring.

At blive tilgivet er en gave, og et af de vigtigste budskaber i kristendommen er, at Gud vil tilgive os mennesker for alle vores fejltrin, både de største og de mindste. Vi skal ikke at gøre noget for det. Nej, vi skal blot tage imod det i tro og tillid til Gud, vores far.

Gud giver os tilgivelsen som en gave. Det bliver helt tydeligt, når vi ved dåben taler om, at spædbarnet får syndernes forladelse. Inden det overhovedet når til at synde, får det bekræftet, at Gud altid er klar til at tilgive det.

På den måde er tilgivelsen en stor og skøn gave, som Gud har givet os. Men tilgivelsens gave handler ikke kun om at tage imod. Det blev jeg på ny opmærksom på, da jeg læste Marilynne Robinsons roman ”Gilead”. Bogen er ét langt brev fra en gammel præst, som snart skal dø. Han skriver til sin syvårige søn og prøver at give så meget videre som muligt.

Blandt andet fortæller om tilgivelsen. Han fortæller om den store gave, som Guds tilgivelse er. Men så tilføjer han:

”Det at *blive tilgivet* er kun halvdelen af gaven. Den anden halvdel består i, at vi kan tilgive, genindsætte og befri hinanden, og således mærke Guds vilje strømme ud gennem os.”

Det er langt fra nemt at tilgive andre, men det er en kæmpestor gave, at vi overhovedet kan. Gennem tilgivelsen har vi så at sige fået del i Guds kraft: kraften til at gøre en tynget skyldner til et frit menneske, til at skabe liv, der hvor der kun var død.

Sognepræst, Jørgen Moeslund

Maj 2019